

“Ik, ik...” twijfelde Olea even. “Ik probeer de aandacht op milieuvervuiling te vestigen door escalatie.” Ze keek hoe de rest daarop reageerden. Ze keken heel geïnteresseerd, dus ze vervolgde: “Dus als olietankers vervuילend zijn, laat ik er één zinken in of bij een kwetsbaar natuurgebied. Volgens mij komen mensen altijd pas in beweging als het kalf verdronken is.” De groepsleden keken elkaar aan.

“Geweldig”, zei Looki. “Chaos scheppen is onze missie. Jij past helemaal bij ons.”

“Die ontploffing op dat containerschip met al die roze troep die in het water kwam. Zat jij daarachter?” vroeg Muninn.

“Aha!” zei ze. “Dat was een mooie afleiding zodat ik weg kon komen en het vestigde de aandacht op de drugscriminaliteit. De productie van die middelen gaat vaak gepaard met grote milieuvervuiling.”

Muninn knikte goedkeurend. “*She’s our girl!*” gilte hij en gaf een *high five* aan Looki.

“Dit is een hele goede introductie, meisje”, vervolgde Looki. “Ik denk dat het tijd is dat de rest van het team zich aan jou voorstelt. Met onze hackers Huginn en Muninn heb je al kennisgemaakt. Laten we het rondje afmaken, tegen de klok in. Geri en Freki, bijten jullie het spits af?”

“Dat is goed”, zei de stevige gespierde man die rechts naast Muninn zat. “Mijn naam is Geri de Wolf. Die gast daar”, en hij wees naar de overzijde van de tafel. “Dat is mijn broer Freki.” De wat langere, pezigere, dunnere, maar toch ook wel erg gespierde man aan de overkant, knikte naar Olea met een grijns op zijn gezicht.

“Wij zijn”, vervolgde Geri, “in onze droomvorm wolven. Dat is één van de redenen dat we de sterke arm van het team zijn. Waar Muninn en Huginn vaak het voorbereidende werk doen, zijn wij in het veld actief.”

“Waar moet ik dan aan denken?” vroeg Olea.

Nu schraapte Freki zijn keel en zei: “Nou, als Muninn zijn spiona-

scheef oog naar Looki, zo van dat zal hij toch niet menen. Maar ze constateerde dat hij het wel meende en dus zei ze: "Het is omdat je zo aandringt."

"Kom op!" zei Looki. "Het gaat echt heel leuk worden. Geloof me maar." Cillie keek nog een beetje als een boerin met kiespijn. Looki praatte alweer verder: "Morgenavond een *ding* op de basis en goed werk Cillie." En tegen Olea zei hij: "Ga lekker uitrusten, dan zien we je morgenavond rond zevenen bij de basis."

"Oké. Euh baas, welterusten dan maar", zei Olea. Looki lachte Olea toe. Cillie liep weer naar achter het paviljoen zodat niemand haar kon zien en veranderde in de zilvermeeuw en vloog weg in de nacht. Olea en Looki liepen de zee in en verdwenen onderwater, waar ze ieder hun weg gingen als zalm en als bruinvis.

Nieuwe school

Cillie had die maandagmorgen voor de spiegel gestaan. Ze had nog eens goed gekeken hoe de jeugd van tegenwoordig eruitzag en ze had zich een modern kapsel, een strakke spijkerbroek en een kleurrijk topje aangemeten. De *finishing touch* was de make-up die volgens haar spannend was, maar niet te sletterig. Als duistere was een paar jaar jonger lijken, in haar geval zo'n 1.385 jaar, niet zo'n probleem. Ze was als eerste in klaslokaal 3.11 aangekomen en had zich net niet helemaal achterin opgesteld. Ze zat op de één na laatste bank links-achter. De rest van de leerlingen kwamen meestal met groepjes binnen. Ongeveer als laatsten zag ze een kleine manke jongen met een donker kleurtje en een blonde onzekere jongen binnenkomen. Ze lachte hard mee, toen die kleine manke onderuitging en bijna niet uit zijn woorden kwam tegen die knappe stoere Marokkaanse gast. Lekker ding, dacht ze. De knappert zag dat ze mee had gelachen, keek haar aan en glimlachte. Ze glimlachte terug. Dat hele groepje

Wuodan dagaz

Er werd aangebeld bij het appartement van de drugsbaron op woensdagmorgen.

“Doe jij ff open, lekkere stoeipoes van me!”

“Ja, lekkertje. *At your service!*” Een blonde sexy dame in nachtpon en met roze konijnenpantoffels, slofte vanuit de slaapkamer naar de voordeur. Ze keek op het scherm van de intercom.

“Het is die *Kaauaw!*” riep ze met dat zware Rotterdamse accent van haar.

“Welke van de twee?” vroeg de drugsbaron.

“Volgens *maijn is 't die hackerrrt!*”

“Oh, het maakt eigenlijk ook niet uit, laat maar binnen.” Even later stond Huginn tegenover de baron, die weer achter zijn bureau was gaan zitten.

“Ga zitten kauw. Hoe gaat het met je?”

“Ja, goed hoor”, zei Huginn.

“En met je broer?”

“Dat is mijn neef, maar die vergissing wordt wel vaker gemaakt. Hij is ook net mijn broer.”

“Hoe gaat het hier?”

“Mwah, niet zo heel goed. Wat heb jij allemaal gehoord?”

“Wij hebben gehoord van een ontploffing vrijdagnacht in de Botlekhaven. Had dat iets te maken één van jouw duistere praktijken?”

“Die ontploffing vond plaats in onze container. De hele lading is verloren gegaan.”

“Dat is ronduit naatje”, zei Huginn.

“Dat kan je wel stellen”, de drugsbaron keek Huginn onderzoekend aan.

“Weet je echt niet meer van dat voorval?”

“Hoe zou ik dat moeten weten?” zei Huginn en hij lachte schijn-